

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

15ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ὈΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 8 Σεπτεμβρίου 1952 (Π.Ο.Η.) "Ἔτος ΣΤ". Ἀριθ. 137—Τιμὴ Φύλλου Δραχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σταύρος Καραμήτσος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἐξάμηνος δραχ. 15.000—Ἐτησίᾳ δραχ. 30.000 Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 3.—Ἐτησίᾳ δολ. 6
Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθήναι Τηλέφ. 33.839	

ΘΕΛΟΜΕΝ ΖΩΣΑΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ
ΚΑΙ ὈΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Διανλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ
ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου.

(Ἰωάν. ιβ' 23)

Ἐνα διαμάντι ἀνεκτίμητον καὶ ἀφθάρτου ἀκτινοβολίας εὐρίσκεται εἰς τὸ ἱερὸν καὶ ἄβατον θησανροφυλάκιον τῆς Ἑλλάδος. Διαμάντι, τὸ ὁποῖον ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς Ἀνθρώπου τοῦ κόσμου ἐνεπιστεύθη εἰς αὐτήν, τότε, ὅταν διὰ πρώτην φορὰν καὶ μάλιστα κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ φρικτοῦ Πάθους Του, συνήντησεν Ἕλληνας.

«Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» εἶπεν ὁ Γλυκὺς καὶ πρῶτος Ἰησοῦς, ὅταν ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Φίλιππος ἀνήγγειλαν εἰς Αὐτὸν τὴν παρουσίαν τῶν Ἑλλήνων, καὶ μετὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς ὁ γνωρίζων τὰ πάντα πρὶν γενέσεως αὐτῶν Σωτὴρ μας, καθώρισε τὸν νέον Ἰσραὴλ, τὸν νέον περιούσιον λαὸν τοῦ Θεοῦ. Μετὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς τοποθετεῖ ὁ Σωτὴρ, τὴν Ἑλλάδα εἰς τὴν θέσιν τοῦ περιουσίου λαοῦ Ἰσραὴλ, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν νέον Ἰσραὴλ ἐμπιστεύεται τὴν δόξαν Του, τὴν ὁποῖαν ἀποτελεῖ ἡ ὑπ' Αὐτοῦ ἀποκαλυφθεῖσα τοῖς ἀνθρώποις ἀληθὴς Θρησκεία καὶ ἡ ταύτην διατηροῦσα ἀλώβητον καὶ ἀπαραχάρακτον Ὀρθοδοξία.

Ἑλλὰς καὶ Ὀρθοδοξία ἀρρήκτως καὶ αἰωνίως συνδεδέθησαν ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ Ἀνθρώπου, καὶ οὕτω συνδεδεμέναι ἀποτελοῦν καὶ θὰ ἀποτελοῦν τὴν δόξαν καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ δι' ἡμᾶς ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ἐὰν ποτὲ θελήσῃ τις νὰ διαλύσῃ τὸν οὐράνιον τοῦτον σύνδεσμον, ὦ! πόσῃ ζημίαν θέλει προσενέσῃ, ἀλλὰ καὶ πόσῃν θλίψιν θὰ δώσῃ εἰς τὴν Ἀγίαν Καρδίαν τοῦ Θεοῦ Ἀνθρώπου μας, ὅστις μετὰ τὸ Πανάγιον Αὐτοῦ Αἷμα καὶ τὴν ἀποπνέουσαν ἄρωμα ἀρρήτου εὐωδίας ἀγάπην Του, συνέδεσεν ἀφοτέρας, ὡς ἀδελφὰς ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς γεννηθείσας, ἵνα διὰ τοῦ συνδέσμου τούτου φθάσῃ ἡ δόξα

Του καὶ ἡ ἀλήθειά Του εἰς ἅσας τὴν οἰκουμένην καὶ πραγματοποιηθῇ οὕτω εἰς ἕκ τῶν μεγάλων πόθων Του «Καὶ γενήσεται μία ποιμὴν καὶ εἰς ποιμήν».

Τὸ διαμάντι αὐτὸ τὸ ἀνεκτίμητον, ποῦ ἔχει τὴν ἐπωνυμίαν Ὀρθοδοξία, κατέχει ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, ὅστις ὡς ἐκλεκτὸς Λαὸς τοῦ Θεοῦ καὶ πιστότατος ἀναδειχθεὶς διὰ μέσου τῶν αἰώνων, διετήρησε τοῦτο ἐπὶ μακροὺς αἰῶνας ἀλύμαντον καὶ ἄδικτον, ἀντιμετωπίσας μυρίους καὶ μεγάλους κινδύνους. Τοῦτο περιέσσωσε ἀπὸ ἀγρίους ἐπιδρομὰς, ἀπὸ Αἰρεσιάρχας, Αὐτοκράτορας καὶ Βασιλεῖς, Ἡγεμόνας μεγάλους καὶ Ἀρχιερεῖς καὶ μάλιστα ἀπὸ ἐπίορκους κληρικούς παντὸς βαθμοῦ.

Ἐφύλαξε τὸ διαμάντι τοῦτο ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, καὶ θὰ τὸ φυλάξῃ μέχρις ἐσχάτων καὶ μέχρις ὅτου ἔλθῃ ὁ Κύριος αὐτοῦ καὶ παραδώσῃ αὐτὸ εἰς Αὐτόν, ὡς τὸ παρέλαβε. Θὰ φυλάξῃ τὸ διαμάντι αὐτὸ ὁ Ἑλληνικὸς Λαός, καὶ πρέπει νὰ τὸ φυλάξῃ, διότι ἀλλοίμονον ἔαν χαθῇ αὐτό, μαζὺ μετὰ αὐτὸ θὰ χαθῇ καὶ ἡ ψυχὴ τῆς Ἑλλάδος.

Ἀλλ' ὅχι! ἡ Ἑλλὰς φωτίζεται ἐξ οὐρανοῦ καὶ δὲν θὰ χάσῃ τὸ διαμάντι τῆς, ἀκόμη δὲ καὶ διότι ὁ λαὸς τῆς ἔχει προγόνους, οἵτινες τὰ πάντα ἐθυσίασαν καὶ ἠγωνίσθησαν ἀγῶνας μακροὺς καὶ σκληροὺς πρὸς διάσωσιν τοῦ ἀδάμαντος, ποῦ λέγεται Ὀρθοδοξία.

ὑπὲρ αὐτῆς τῆς Ὀρθοδοξίας ἐγένοντο οἱ χιλιετίες ἀγῶνες τοῦ Βυζαντίου, ὑπὲρ αὐτῆς ἠγωνίσθησαν αἱ ἡρωϊκαὶ Μορφαὶ τῶν Ἀθανασίων, τῶν Φωτίων, τῶν Μάρκων τῶν Εὐγενικῶν, τῶν Γρηγορίων Παλαμᾶ, τῶν Βασιλείων, τῶν Χρυσοστόμων καὶ τῶν μυριάδων Μαρτύρων καὶ Ὁμολογητῶν.

Ναί, ἔχει προγόνους, οἱ ἑποῖοι ἠγωνίσθησαν καὶ κατώρθωσαν μετὰ σκληροῦς καὶ ἀνίσους πάντοτε ἀγῶνας νὰ διατηρήσουν τὴν γωνίαν αὐτὴν τῆς γῆς,

ἥτις λέγεται Ἑλλάς, αἰώνιαν φρουρὸν τοῦ ἀσυλήτου αὐτοῦ Θησαυροῦ.

Προγόνους ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐμπνέεται διαρκῶς ὁ περιούσιος τῆς Ἑλλάδος λαὸς καὶ ἀπὸ τὰ φωτεινὰ παραδείγματα τῶν ἐνιοχῶν καὶ καθίσταται πιστότερος πρὸς μίαν Ἑλλάδα Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν.

Γρηγορεῖτε Ἕλληνες, ὅπου καὶ ἂν εὕρισκεσθε, ὁ ἀδίκος τῆς Ἑλλάδος μας κινδυνεύει καὶ οἱ ἐχθροὶ ἐνθουσιασθέντες ἀναμένουν ἀπὸ ἡμέραν εἰς ἡμέραν τὴν ἀρπαγὴν τοῦ.

Διάφοροι προπαγάνδαι, αἱ ὁποῖαι ἐργάζονται, μάστιγα δὲ κατ' ἐξοχὴν σήμερον τῇ ἀνοχῇ Ἑκκλησίας καὶ Κράτους, προσπαθοῦν νὰ μᾶς ῥεπατήσουν, ἵνα ἀνταλλάξωμεν τὸν γνήσιον θησαυρὸν τῆς Ὁρθοδοξίας μὲ τὰ εὐτελῆ καὶ κίβδηλα νομίσματα τῶν αἱρέσεων, τὰ ὁποῖα λάμπουν μὲν ἐξωτερικῶς ὡς καθαρὸς χρυσός, ἀλλ' ἐὰν ἀφαιρέσωμεν ἀπ' αὐτῶν τὸ χρυσὸν ἐπίχρυσμα, οὐδὲν ἄλλο μένει παρὰ σκωρία καὶ μόλυβδος.

Πόσον δραστηρίως καὶ πολυτρόπως ἐργάζεται ὁ Παπισμὸς ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ μετὰ πόσης δολιότητος ὁ Προτεσταντισμός, ὅστις δυστυχῶς ὑπεισηλθεν καὶ εἰς τὸν Κλήρον τῆς Ἑλλάδος καὶ δλίγου δεῖν νὰ προτεσταντοποιηθῶσι τὰ πάντα.

Οὐδόλως καθυστεροῦν οἱ Χιλιασταὶ ἢ Ἰεχωβῖται ἢ σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν, οἵτινες ἐκ βάθρων προσπαθοῦν νὰ καταστρέψουν πᾶν Ἑλληνικὸν καὶ Χριστιανικόν.

Γρηγορεῖτε Ἕλληνες, καὶ λάβετε θέσιν ὡς στρατιῶται τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ γίνετε φρουροὶ ἀνύστατοι τοῦ ἀδάμαντος τούτου τῆς Ἑλλάδος, καὶ φροντίσατε, ἐὰν δὲν ἐδιδάχθητε, ὅτι οἱ ἀρμόδιοι ἡμέλησαν νὰ σᾶς διδάξουν, νὰ διδαχθῆτε καὶ νὰ μάθητε, ὡς Ἕλληνες καὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ποία ἡ ἀξία τοῦ Θεοῦ οὗτου Ἀδάμαντος, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι, ὅταν θὰ μάθητε τὴν πραγματικὴν ἀξίαν τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ, τὸν ὁποῖον ἐπιμήθητε νὰ φυλάξετε, θὰ θαλήσητε χάριν αὐτοῦ νὰ γίνητε ὀλοκαύτωμα.

Ἡ Ἱστορία εἴκοσι αἰώνων, οἱ ὁποῖοι διέρρευσαν ἀπὸ τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς Ἀνθρώπῳ παρέδωκε τὸν ἀδάμαντα καὶ οὐράνιον τούτον θησαυρὸν εἰς τοὺς Ἕλληνας μέχρι τῆς σήμερον, παρουσιάζει τρομεροὺς πολέμους οἱ ὁποῖοι ἐπεβουλεύθησαν ποικιλοτρόπως τὸν θησαυρὸν αὐτόν.

Ἐξηγέρθησαν φοβεροὶ πολέμιοι κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, οἱ ὁποῖοι παρ' ὅλα τὰ πολυώνυμα καὶ φθοροποιὰ μέσα τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποίησαν κατ' αὐτῆς, οὐδὲν κατώρθωσαν παρὰ μόνον τὸν θρίαμβον αὐτῆς καὶ νὰ κάμουν τὴν δόξαν αὐτῆς λαμπροτέρα καὶ τοῦ ἡλίου.

Μὲ φωτιά καὶ μὲ σίδηρον καὶ μὲ φρικτὰ καὶ ἀνομολόγητα μαρτύρια ἠγωνίσθησαν ἄλλοι μὲν νὰ ἐξαφανίσουν παντελῶς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἕτεροι δὲ νὰ ἀρπάσουν τὸν ἀδάμαντα καὶ οὐράνιον θησαυρὸν τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ δώσουν εἰς αὐτὴν κίβδηλον παραχάραγμα αὐτοῦ. Ἀλλὰ ποῖον θαῦμα ἐπιτελεῖ το! Ἐνῶ οἱ πολέμιοι προσεπάθουν νὰ ἀρπάσουν τὸν ἀδάμαντα, οἱ Χριστιανοὶ Ἕλληνες ἐκρυπτον

τούτον εἰς τὰ ἔγκατα τῶν καρδιῶν των, καὶ ἐν ᾧ ἔπιπτον φονευόμενοι οἱ Χριστιανοί, ἀντὶ τοῦ πίπτοντος ἠγείροντο δέκα καὶ ἑκατὸν καὶ χίλιοι καὶ ὁ θησαυρὸς ἀπέκτησε πολυαριθμότερους φρουροὺς καὶ ὑπερασπιστάς.

Γρηγορεῖτε Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι, καὶ ζητήσατε μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς σας Ἑκκλησίαν ζῶσαν καὶ Ἑλλάδα Ὁρθόδοξον. Ἑκκλησίαν ὅχι τῶν τύπων καὶ ἐστρεφμένη οὐσίας καὶ ζωῆς, ἀλλὰ ἐκκλησίαν ἀγάπης, Ἑκκλησίαν ζωντανὴν μὲ περιεχόμενον, μὲ οὐσίαν, μὲ ἔργα καὶ μὲ πίστιν φλέγουσαν ἀκόμη δὲ καὶ Ἑλλάδα Ὁρθόδοξον, ὅχι προτεσταντικὴν, οὔτε Παπικὴν, οὔτε Ἑλλάδα τῶν Μασόνων καὶ τῶν Ἑβραίων, ἀλλ' Ἑλλάδα Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν ἀξίαν τῆς θελήσεως καὶ τοῦ πόθου τοῦ Θεοῦ Λειτουργοῦ. Ἑλλάδα ἀξίαν νὰ κρατήσῃ τὴν δόξαν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Ἀνθρώπου καὶ νὰ τὴν φέρῃ εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Τὴν δόξαν τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἥτις συναποκομίζει τὴν εἰρήνην τὴν ἀγάπην καὶ τὴν ἑνώσιν ὅλων τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς διὰ τοὺς ὁποίους Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἀπέθανεν.

Ἄς εἶναι λοιπὸν ὅλων τῶν Ἑλλήνων ὁ πόθος ἓνας, νὰ ἴδωμεν Ἑκκλησίαν ζῶσαν καὶ Ἑλλάδα Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν ἀξίαν τῆς θελήσεώς της «Ἑλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου». Ἄς δοξασθῇ λοιπὸν ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου ἀπὸ μίαν Ἑλλάδα Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν ὑπὸ τὰς εὐλογίας μιᾶς Ἑκκλησίας ζωῆς.

ΗΘΙΚΟΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Καίτοι διεξάγομεν ἕναν σφοδρότατον ἀγῶνα, ἐν τούτοις ὅμως δὲν παύομεν νὰ ἀντιμετωπίζωμεν καὶ τὰ καθημερινὰ προβλήματα τῆς ζωῆς, τῶν ὁποίων ἡ λύσις ἔχει ἀμεσωτάτην σχέσιν μὲ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀτόμου καὶ τὴν κοινωνικὴν ἐν γένει εὐρυθμίαν. Ἡ θέσις μὲ τὴν ὁποίαν ἀντιμετωπίζει κανεὶς τὰ προβλήματα αὐτὰ καὶ ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον προβαίνει εἰς τὴν λύσιν, ἀποδεικνύουν τὸ βάθος τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καὶ χαρακτηρίζουν τὴν Χριστιανικὴν ζωὴν τοῦ ἀτόμου καὶ τῆς κοινωνίας.

Ἐνα τοιοῦτο πρόβλημα δξύτατον διὰ τὴν σημερινὴν κυρίως ἐποχὴν εἶναι καὶ τὸ ἐν γένει πρόβλημα τῆς ἀγωγῆς τοῦ παιδιοῦ. Πρόβλημα ποδ ἐνδιαφέρει οἰκογένειαν, κοινωνίαν, ἔθνος. Εἰδικώτερον δὲ καὶ συγκεκριμένως τίθεται τὸ πρόβλημα: Σχολεῖον-σπίτι. Εἶναι πρόβλημα ἢ ἐκλογὴ τοῦ σχολικοῦ τύπου, διὰ τὴν μόρφωσιν τοῦ παιδιοῦ. Τί πρέπει νὰ μάθῃ τὸ παιδί: γράμματα ἢ τέχνη; Ποιὰ εἶναι ἡ καλυτέρα μόρφωσις γιὰ τὸ παιδί, ὥστε αὐτὸ νὰ προσαρμωθῇ στὰ σημερινὰ δεδομένα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς; Μὰ τὸ πρόβλημα παρουσιάζει καὶ μιὰ βαθυτέρα πτυχὴ. Ἀνεξαρτήτως τῆς ἐπαγγελ-

ματικῆς προσαρμογῆς τοῦ παιδιοῦ, ἀναμφισβητήτως *πρὸς ἑαυτὴν* καὶ ἡ ἠθικὴ διάπλασις τοῦ χαρακτηρῆς. Ὅποιαδήποτε μὀρφωσις καὶ ὁποιαδήποτε κατάρτισις δὲν θὰ ἔχῃ καμμιὰ ἀξία, ἂν δὲν συνοδεύεται καὶ ἀπὸ τὴν ἠθικὴ διάπλασιν, ἀπὸ τὴν ἀρετὴν. Ἀπὸ τὴν κλασσικὴ ἀκόμη ἐποχῇ, βροντοφωνεῖ ὁ Πλάτων «Πᾶσα ἐπιστῆμη χωριζομένη ἀρετῆς, πανουργία ἐστὶ»,

Καὶ τὴν ἀλήθεια αὐτὴν τὴν βλέπουμε στὴ καθημερινὴ ζωῇ. Ὁ κόσμος, ὅσο καὶ ἂν ἡ ἠθικὴ διαστροφή ἔχει πάρει ἐπικίνδυνες ἐκτάσεις προτιμᾷ τὸν ἀπαγγελματικὴν ἢ τὸν ἐπιστήμονα, ποῦ τὸν ἐγνώρισε πρῶτα σὰν τίμιον ἄνθρωπον! Θέλει τὸν τίμιον δικηγόρον, τὸν τίμιον γιατρόν, τὸν τίμιον τσαγγάρην.

Ἡ ζωὴ λοιπὸν ἡ ἴδια, διδάσκει τὴν ἀναγκαιότητα τῆς συναφείας ἐπαγγελματικῆς προσαρμογῆς καὶ ἠθικῆς διαπλάσεως. Ἀλλὰ, γιὰ τὸν Χριστιανὸν πέρα ἀπὸ τὴν πρακτικὴν ὀφέλεια, ὑπάρχει καὶ ἡ ψυχικὴ σωτηρία. Τὸ Εὐαγγέλιον καθημερινὰ ἀναμεταδίδει τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μας: «Τὶ γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον, ἂν τὸν κόσμον ὅλον κερδίῃ καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;»

Ὅλα μὲν μερὰ σβύνουν καὶ μαζὺ μ' αὐτὰ καὶ μεῖς. Ἐπομένως κί' ὁ καλὸς γιατρός, κί' ὁ καλὸς δάσκαλος, κί' ὁ καλὸς τεχνίτης ὅσο καὶ ἂν ἐπέτυχαν σὰν τίμιοι καὶ καὶ καλοὶ ἐπαγγελματῖαι θὰ πεθάνουν. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα θὰ ἀνῆκουν σ' ἕνα ἄλλο κόσμον, πνευματικόν, ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι ἀνάλογος τῆς μορφῆς τῆς ζωῆς του, ποῦ ἔζησε ἐδῶ.

Αὐτὸ τὸ σημεῖο ποῦ τόσο συσκοτίσει τὸ πλάνο ἀντιφέγγισμα τοῦ μηχανικοῦ πολιτισμοῦ, θὰ πρέπη νὰ εἶναι ὁ γνῶμων τῆς ἀγωγῆς ἐνὸς χριστιανικοῦ πολίτου.

Ἀλλὰ τὴν εὐθύνην πᾶ τὴν ἔχει τὸ σπίτι. Ἀν ἀπὸ τὴν ὀργανωμένην πολιτείαν, ζητᾶμε ποῦ σχολείου ποῦ νὰ ἀνταποκρίνεται στὴ σημερινὴ κοινωνικὴ κατάστασι, ἀπὸ τὴν οἰκογένεια γυρεύουμε ὁλοκληρωτικὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἠθικῆς Ἀγωγῆς. Δὲν ἔμπορεῖ τὸ σχολεῖο νὰ μορφώσῃ ψυχὰς καὶ νὰ διαπλάσῃ χαρακτηρῆς. Αὐτὸ ἄς τὸ ἐπιτύχῃ τὸ σπίτι. Καὶ διαθέτει ἄφθαστα ἐποπτικὰ μέσα. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα τὴν οἰκογενειακὴν εὐσέβειαν. Ἡ εὐσέβεια τῶν γονέων, τὸ παράδειγμά τους, ἐπιδρᾷ θετικὰ στὸν ψυχικὸν κόσμον τοῦ παιδιοῦ. Ἐδῶ ὅμως πρέπει νὰ προσέξουμε. Ἐπιδράσεις λεπτῇ, εὐγενικῇ, ποῦ θὰ σεβασθῇ τὴν προσωπικότητα τοῦ παιδιοῦ. Ὅχι ἐξαναγκασμὸς καὶ πίεσις. Ἐπειτα τὸ σπίτι θὰ πρέπη νὰ ἀσκῇ ἔλεγχον, ὁποῦδήποτε τὸ παιδί ἀσχολεῖται. Τὸ περιβάλλον τοῦ σχολείου, τὸ ἦθος τῶν καθηγητῶν, ἡ μορφή τῶν συναναστροφῶν του, ἡ ψυχολογία του, τὸ ἀνάγνωσμα του, ὅλα αὐτὰ θὰ πρέπη νὰ τὰ ἐλέγχῃ τὸ σπίτι. Ὅχι βέβαια μ' ἕνα ἀστυνομικὸν τρόπο, ποῦ θὰ προκαλέσῃ μοιραίως τὴν ἀντιπάθεια τοῦ παιδιοῦ. Ὑπάρχει ἕνας τρόπος λεπτός, ἕνας τρόπος ποῦ δίδει τὴν εὐκαιρίαν εἰς τοὺς γονεῖς νὰ ἀποσπᾶσιν τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ παιδιοῦ ὡ

ΤΟ ΨΗΛΟΝ ΥΠΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ

(Πῶς τὸν θέλει τὸν Ἱερέα ὁ Ἱερός Χρυσόστομος)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ ἐννοεῖ βεβαίως τὴν καθαριότητα, ὡς ψυχικὴν ἀγιότητα, ἡρεμίαν καὶ γαλήνην συνειδήσεως, ὡς πρότυπον καὶ ἀνεπιληπτον βίον.

Βασικὴν ἀφορμὴν τῶν παθῶν τὰ ὅποια ἀναπτύσσονται εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἱερωμένου θεωρεῖ τὴν κενοδοξίαν «Πλεῖστα γὰρ τῶν τὴν θάλατταν ταρατάτων πνευμάτων χειμάζει κύματα τὴν τοῦ ἱερωμένου ψυχὴν. Καὶ πρῶτον ἀπάντων, ὁ δεινότερος τῆς κενοδοξίας σκόπελος, χαλεπώτερος ὢν ὢν οἱ μυθοποιοὶ τερατεύονται». Ἀψευδῶτατος ψυχολόγος ὁ Ἅγιος τοῦ Θεοῦ εἶχομεν τὴν ἀτυχίαν νὰ διαπιστώσωμεν ἐκ πείρας πολλὰς εἰδεχθεῖς ἐκδηλώσεις ἱεροπρεποῦς (!) κενοδοξίας, ἡ ὁποία συνέτριψε πολλὰ ἀποδεδειγμένας ἀρετάς.

Εὐστοχώτατα ὁ καθηγητὴς τῆς ποιμαντορίας, Χρυσόστομος ἀναζητεῖ καὶ ἀνευρίσκει τὴν αἰτίαν τῆς καταπτώσεως τοῦ κλήρου. Αὕτη ὀφείλεται εἰς τὴν σπουδὴν τῶν χειροτονούντων καὶ τῶν χειροτονουμένων. Ἰδοὺ τί λέγει ἐπὶ λέξει «Οὐ γὰρ αὕτη (Ἀγλ. ἡ Ἱερωσύνη) τῶν εἰρημένων ἡμῖν αἰτία κακῶν, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοὶ τοσούτοις, τὸ γε εἰς ἡμᾶς ἦκον, κατεργασάμεν μολυσμοῖς ἈΝΘΡΩΠΟΙΣ ΤΟΙΣ ΤΥΧΟΥΣΙΝ ΕΓΧΕΙΡΙΖΟΝΤΕΣ ΑΥΤΗΝ. Οἱ δὲ (προσερχόμενοι δηλαδὴ) οὔτε τὰς ἐαυτῶν πρότερον καταμαθόντες ψυχὰς, οὔτε εἰς τὸν τοῦ πράγματος ὄγκον ἀποβλέψαντες ΔΕΧΟΝΤΑΙ Μὲν ΠΡΟΘΥΜΩΣ τὸ διδόμενον, ἡνίκα δι' ἂν εἰς τὸ πράττειν ἔλθωσιν, ὑπὸ τῆς ἀπειρίας σκοτούμενοι, ΜΥΡΙΩΝ ΕΜΠΗΛΩΣΙ ΚΑΚΩΝ, ΟΥΣ ΕΠΙΣΤΕΥΘΗΣΑΝ ΛΑΟΥΣ».

Εἰς τοὺς λόγους αὐτοὺς διαβλέπομεν τὴν τραγικὴν εὐθύνην τὴν ὁποίαν ἐπωμίζονται καὶ χειροτονοῦντες καὶ χειροτονούμενοι, ὅταν ἀνεξαιτάτως καὶ χωρὶς σοβαρᾶς σκέψεως σπεύδουν εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς Ἱερωσύνης.

(Συνεχίζεται)

στε αὐτὸ αὐθόρμητα νὰ ἐκδηλώνεται. Καὶ ὁ τρόπος αὐτὸς εἶναι ἡ φιλία. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἡ ἰδανικὴ φιλία, ἐνσαρκώνεται μονάχα εἰς τὰς σχέσεις γονέων καὶ παιδιῶν.

Μιὰ νύξι βέβαια τοῦ προβλήματος δώσαμε. Τὸ πρόβλημα εἶναι ἀπέραντον καὶ πρὸ παντός δὲν μπορεῖ νὰ διατυπωθῇ σὲ ὀρισμένες προτάσεις. Γιατὶ κυρίως δὲν εἶναι πρόβλημα, ποῦ μπορεῖ νὰ λυθῇ, μὲ ὀρισμένους συνδυασμούς. Γι' αὐτὸ οἱ γονεῖς θὰ πρέπη νὰ προσέξουν. Νὰ μὴ παρασυρθοῦν ἀπὸ συναισθηματικούς παράγοντας κατὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ ἐπαγγέλματος γιὰ τὸ παιδί τους, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ ντροπιάστουν νὰ ἐφαρμόσουν τίς ἀθάναντες χριστιανικὲς ἀρχές στὸ εὐπλάστον ψυχικὸν κόσμον τοῦ παιδιοῦ.

ΦΩΝΗ ΤΙΜΙΑ ΚΑΙ ΣΥΓΚΙΝΟΥΣΑ

Εἴμεθα βαθύτατα συγκεκινημένοι ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴν δραστηριότητα τῶν ἐκλεκτῶν καὶ εὐκρινῶν φίλων τοῦ Ἀγώνος μας. Ὁμολογουμένως συμπάσχουν μαζί μας ἀπὸ τὸ μέγεθος τῆς ἀντιδράσεως τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Οἱ κ. κ. Ζορμπᾶς, Σκουτέρης καὶ Γοργιάς μὲ κάθε τρόπο ὑπεραμύνονται τῶν δικαίων μας. Μέσα εἰς τὴν τακτικὴν τῶν εἶναι καὶ ἡ πύρινος ἀρθρογραφία τοῦ κ. Ν. Ζορμπᾶ, βουλευτοῦ Χιού. Τὰ ἀρθρα τοῦ ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν φίλην ἐφημερίδα «ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΗΜΕΡΑ». Τὰ παραθέτομεν αὐτοῦσια, γιὰ νὰ ἐκτιμῇ καὶ ἡ κοινὴ γνώμη τὸ μέγεθος τῆς συμπαραστάσεως καὶ νὰ διαμορφώσῃ μιαν ἰδέαν.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας πρόκειται νὰ συνέλθῃ ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν νέαν της σύνθεσιν. Ὅταν κατ' Ἰουλίον διεκόπησαν αἱ ἐργασίαι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐλέχθη, ὅτι ἀπεφασίσθη ὅπως κατὰ τὴν ἐπανάληψιν τῶν ἐργασιῶν της συζητηθῇ τὸ ζήτημα Ἑορτολογίου, ἀνετέθη δὲ εἰς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν καὶ πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἡ σχετικὴ προεργασία καὶ ἡ διεξαγωγή συνεννοήσεων διὰ τὴν ἐξεύρεσιν καταλλήλου λύσεως τῆς Ἑθνικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς συμφερούσης. Ἐκτοτε οὐδεμία ἐνέργεια ἐγένετο πρὸς συνεννόησιν ἑκ μέρους τοῦ Προκαθημένου τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας τουναντίον δὲ ἐγένοντο ἐνέργειαι καὶ διαβήματα ἔντονα τούτου πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, ἵνα αὕτη ἀσκήσῃ ἢ συνεχίσῃ ἀσκοῦσα τὸν ἑντονον διωγμὸν τῶν Παλαιομερολογιτῶν, οἵτινες καταμετρονθέντες ἀνὰ τὴν χώραν ἀνευρέθησαν εἰς ἀξιόλογον ἀριθμὸν.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δηλ. συνεχίζει τὴν κακὴν διαχείρισιν τοῦ ζητήματος τούτου καὶ ἐπαναλαμβάνει τὰ σφάλματά της παρασύρουσα τὴν Πολιτείαν εἰς λήψιν μέτρων ἀντιδημοκρατικῶν ποῦ προσβάλλουν καὶ τὸν πολιτισμὸν μας, ἀλλὰ καὶ χώραν μὴ ἐφαρμόζουσαν τὸ δόγμα τῆς ἀνεξιθρησκείας, ὅπερ ἐπιβάλλεται καὶ ὑπὸ τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν Νόμων της. Ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀδιαφορῇ τελείως καὶ νὰ μὴ ἀνησυχῇ διὰ τὴν καθημέραν ἀνάπτυξιν ὅλων τῶν προπαγανδῶν ποῦ διαλύουν καὶ παραλύουν καὶ τὸ Ἕθνος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ νὰ ἱσταται ἀδιάλλακτος διώκτης τῶν ἀγαθῶν Παλαιομερολογιτῶν οἱ ὅποιοι δὲν διαλύουν ἀλλὰ τουναντίον συνδέουν τὸ Ἕθνος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν διότι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐμμένουν εἰς τὰς πατρίους παραδόσεις καὶ τοὺς θεσμοὺς τῆς Ὁρθοδοξίας, οὓς καθιέρωσαν ἐπανειλημμένως Πανορθόδοξοι Σύνοδοι. Φαίνεται ὅτι τὴν συνείδησιν τῶν διοικούντων τὴν Ἐκκλησίαν τύπτουν τὰ τρομερὰ μέγρι σήμερον διαπραχθέντα ὑπ' αὐτῶν σφάλματα ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου καὶ προσπαθοῦν διὰ τῶν διωγμῶν, τοῦ θορύβου, μὲ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς Πολιτείας, νὰ κατασιγάσουν τὴν φωνὴν αὐτῶν τῆς συνειδήσεώς των καὶ νὰ ἀποφύγουν τὸν ἔλεγχόν της, λησμονοῦντες ὅτι πέραν τῆς ἰδικῆς των συνειδήσεως εἶναι ἡ συνείδησις τοῦ Ἕθνους ποῦ

τοὺς παρακολουθεῖ καὶ τοὺς καταδικάζει διὰ τὰ σφάλματά των αὐτά.

Τὸ ζήτημα τοῦ Ἑορτολογίου δὲν εἶναι σημερινόν, ἀλλὰ παλαιόν. Ὅταν πρὸ τετρακοσίων ἐτῶν ὁ Πάπας Γρηγόριος ἠθέλησε νὰ ἐπιβάλῃ τὸ ἰδ. κὸν του ἡμερολόγιον (ἐσφαλμένον καὶ τοῦτο ὡς καὶ τὸ Ἰουλιανόν) ἡ Ὁρθοδοξία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐμελέτησε τὸ ζήτημα μὲ ὅλην τὴν ἐπιβαλλομένην σοβαρότητα καὶ εἰς τρεῖς Πανορθόδοξους Συνόδους, αἵτινες ἀπεφάσισαν νὰ μὴ ἀκολουθήσουν τὸ Γρηγοριανόν Ἑμερολόγιον ἐμμένονσαι εἰς τὴν τήρησιν τῶν Κανόνων ποῦ οἱ Θεοφόροι Πατέρες τῶν πρώτων Χριστιανικῶν αἰώνων δι' ἐπανειλημμένων Συνόδων ἐθέσπισαν. Οἱ ἡγέται τῆς Ὁρθοδοξίας ὁρθῶς τότε ἐνήργησαν, οὐδεὶς δὲ τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν εὐρέθη ἕκτοτε νὰ συμφωνῇ μὲ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ἑορτολογίου.

Ὅταν τὸ 1923 ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία ἀπεφάσισε, καὶ διὰ Νόμου ἐπέβαλε, τὸ Γρηγοριανόν Ἑμερολόγιον εἰς τὴν Πολιτείαν, ρητῶς ἐξέφρασε τὴν Ἐκκλησίαν θεοπίσασα δι' αὐτὴν ἴδιον Νόμον, ὅτι αἱ ἐορταὶ θὰ κανονίζονται βάσει τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἑμερολογίου. Τοῦτο δὲ ἐπράξε συμφώνως ἡ Πολιτεία τότε ὑπείκουσα εἰς τὰς παλαιὰς ἀποφάσεις τῶν Πανορθόδοξων Συνόδων καὶ εἰς προσφάτους εισηγήσεις ἰδικῶν ἐπιστημόνων καὶ Θεολόγων γνωματευσάντων κατὰ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἑορτολογίου. Ἐὰν τὰ πράγματα παρέμενον ἐκεῖ ποῦ ἡ Πολιτεία τὰ ὥρισε τὸ 1923 οὐδὲν ζήτημα θὰ ἐγεννᾶτο καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθοδοξία ἀνδρουμένη καὶ συνεχῶς ἀνανεουμένη θὰ συνέχιζεν ἡνωμένη τὸ ἱστορικόν της ἔργον.

Δυστυχῶς τὸ 1924 παρὰ τὰς ἀποφάσεις τοῦ προηγουμένου ἔτους, Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος ἐσπενυσμένως κληθεῖσα καὶ ἐν συνοπτικῇ διαδικασίᾳ καὶ ἐπιπολαίως ἐξετάσασα τὸ ζήτημα, περιφρονήσασα τὰς ἄλλας Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας καὶ τὰς ἀποφάσεις τῶν Συνόδων, ἀπεφάσισε τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἑμερολογίου καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Αὐτὸ ἦτο τὸ πρῶτον βασικὸν καὶ θανάσιμον σφάλμα τῆς Ἐκκλησίας Ἄλλο σφάλμα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦτο ὅτι δὲν προσεπάθησεν ἡ Ἐκκλησία νὰ παρασύρῃ πρὸς τὸ νέον ἡμερολόγιον καὶ Ἁγίον Ὅρος, ἀφῆκε δὲ τοῦτο εἰς τὸ παλαιόν Ἑορτολόγιον χωρὶς νὰ ὑπολογίσῃ τὴν ἐπιρροὴν τὴν ὁποίαν ἀσκοῦν οἱ μοναχοὶ τοῦ Ἁθῶ ἐπὶ ὅλης τῆς Ἑλλάδος ἀφ' ἧς καὶ οὗτοι προέρχονται. Τρίτον σφάλμα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦτο ὅτι ὅταν παρουσιάσθησαν κατὰ τόπου, καὶ χωρὶς προσεννenoήσεις, ἀλλὰ εἰς ἕνα εἶδος αὐθορμήτου ἐξεγέρσεως καὶ διαμαρτυρίας τῆς ψυχῆς τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τῶν καινοτομιῶν τῆς Ἐκκλησίας οἱ πρῶτοι πυρῆνες τῶν Παλαιομερολογιτῶν τῶν κατωτέρων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν. Ἡ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας οὐδὲν ἐπράξε πρὸς διαφώτισίν των ἀλλὰ τοὺς περιεφρόνησεν. Οἱ πρῶτοι σπινθῆρες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης καὶ ἡ λάμψις τοῦ Ἀγίου Ὁρους ἦναντι τὴν φωτιὰν ποῦ ἕκτοτε λείπει μὲ τὰς φλόγας της τὴν Ἐκκλησίαν ἥτις ἀντὶ νὰ θελήσῃ νὰ

τὴν κανασβέση μὲ ὕδωρ, τὴν ἀνάπτη ἔτι περισσό-
τερον ρίπτουσαν ἔλαιον ἐπὶ ταύτης μὲ τὰ σφάλμα-
τά της ποὺ ἐξακολουθοῦν μέχρι τοῦδε.

Ὅταν τὸ 1935 τρεῖς Ἱεράρχαι ἀπεφάσισαν νὰ
διαχωρίσουν τὰς εὐθύναις των ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν
των ἐτέθησαν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Παλαιομερολογι-
τῶν οἵτινες χωρὶς πνευματικὴν ἡγεσίαν ἔζησαν καὶ
ἠνδρώθησαν ἐπὶ Πειρίαν ἢ Διοικήσεις τῆς Ἐκκλη-
σίας ἀντὶ νὰ ἔλθῃ εἰς συνεννοήσεις καὶ νὰ προσπα-
θῇ νὰ συγκρατήσῃ εἰς τοὺς κόλπους της τοὺς Ἱε-
ράρχας αὐτοὺς, τοὺς καθήρκεσαν ἐξέδωκε δὲ μίαν
πρωτοφανῆ καὶ ἀνήκουστον δικαστικὴν ἀπόφασιν,
τὴν ἀπόφασιν τοῦ σωματικοῦ περιορισμοῦ των εἰς
Μονάς, ποινὴ ἐπιβαλλομένην μόνον εἰς μοναχοὺς
καὶ ὄχι εἰς κληρικοὺς ἀνωτέρου βαθμοῦ. Αὐτὴν δὲ
τὴν παράνομον ἀπόφασιν τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστη-
ρίου τοῦ 1935, ἡ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας ἐπέβα-
λεν εἰς τὸ Κράτος νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ 1951 ἥτοι με-
τὰ 16ετίαν, περιορίζουσα εἰς μονὴν τὸν ὑπέργηρον
Μητροπολίτην τῆς Φλωρίνης κ. Χρυσόστομος.

Ὅταν τὸ 1937 ὁ Ἐπίσκοπος Ματθαῖος ἀπε-
σπᾶτο ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιομερολογι-
τῶν καὶ ἴδρυν ἰδικήν του παρασυναγωγὴν ἐγκαθι-
στάμενος εἰς Κερατέαν, ἡ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας
καὶ ἡ Πολιτεία ἠδιαφόρησαν, ἐξύπνησαν δὲ μετὰ
14ετίαν διὰ νὰ ἀντιληφθοῦν τὸ τί γίνεται εἰς τὴν
Κερατέαν καὶ νὰ μάθουν τὰ περίφημα καὶ ἀνατρι-
χαστικά σκάνδαλα. Προσπαθοῦν δὲ τώρα διὰ τῶν
δικαστηρίων νὰ διαφωτίσουν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μὲ τὴν
ἀδιαφορίαν των ἄφησαν νὰ δημιουργηθῇ. Ἐν τῷ
μεταξὺ ὁ σπῆρος τὸν ὁποῖον ἔσπειρεν ὁ Ματθαῖος
ἐφύτρωσε καὶ ἀνὰ τὴν χώραν ὑπάρχουν ἐλάχιστοι
εὐτυχῶς ὁπαδοὶ τοῦ ἀκολουθοῦντος μίαν ἐπικίνδυ-
νον κίνησιν, τὴν ὁποίαν οὔτε παρακολουθεῖ οὔτε διώ-
κει ἡ Ἐκκλησία.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἡ πραγματικότης εἶνε ὅτι
χιλιάδες Ἑλλήνων πολιτῶν ἀκολουθοῦν τὸ Πα-
λαιὸν Ἑορτολόγιον ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῶν Παλαιο-
μερολογιτῶν Ἀρχιερέων πρ. Φλωρίνης Χρυσόστο-
μου, Χριστιανουπόλεως Χριστοφόρου καὶ Διανλείας
Πολυκάρπου, οἵτινες δὲν ὀλιγοστεύουν ἀλλὰ συνε-
χῶς πολλαπλασιάζονται, ὅπως ἀπεδείχθη πρόσφατως
ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα μερικῶν Ἐκκλησιῶν τῶν Παλαιο-
μερολογιτῶν εἰς Ἀθήνας, Πειραιᾶ καὶ ἀλλαχοῦ ὅ-
που χιλιάδες λαοὺ συνέρευσαν εἰς αὐτὰς ζητούντων
μὲ λατῶν τὰ ἐκκλησιασθῶν, νὰ κοινωνήσουν τῶν
Ἀχράντων Μυστηρίων νὰ βαπτίσουν τὰ μεγάλα ἡδη
ἡλικίας παιδιὰ των, νὰ συνάψουν τοὺς γάμους των!
Τὸ φαινόμενον αὐτὸ ἀντὶ νὰ ἐμβάλῃ εἰς σκέψεις σο-
ρὰς τῇ Διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας, ἐξῆψε τὸ μῖσος
της κατὰ τῶν Παλαιομερολογιτῶν καὶ τῆς ἡγεσίας
των καὶ φανατισμένως ἀγωνίζεται νὰ παρασύρῃ τὴν
Πολιτείαν εἰς τὸν φανατισμὸν της καὶ εἰς τὸ διωγ-
μὸν τῶν Παλαιομερολογιτῶν. Τὰ σφάλματα τῆς
Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας συγ-
χίζονται καὶ θὰ χρειασθῇ ἡ συμπληρώσωμεν εἰς
δεύτερον σημείωμά μας τὰς ἐπὶ τούτων παρατηρή-
σεις μας.

Ἡ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας σφαλῆναι ἀκόμη βα-
σικῶς εἰς ἓνα ζήτημα. Νομίζει ὅτι τὸ Παλαιομε-

ρολογικὸν ζήτημα, εἶναι ζήτημα τῶν τριῶν Πα-
λῶν Ἀρχιερέων καὶ ὄχι ζήτημα Λαοῦ καὶ νομίζει
ὅτι μὲ τὴν φυσικὴν ἐξαφάνισιν τῶν Ἀρχιερέων
τούτων θὰ λυθῇ αὐτομάτως τὸ ζήτημα τοῦτο, ἢ μάλ-
λον θὰ ἐξαφανισθῇ. Λησμονεῖ ὅμως ἡ Διοίκησις
τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι τὸ Παλαιομερολογικὸν ζήτη-
μα ἐδημιουργήθη τὸ 1924 ὑπὸ τοῦ Λαοῦ καὶ οἱ Ἀρ-
χιερεῖς ἐνεφανίσθησαν τὸ 1935.

Τότε, τὸ 1924, ὁλόκληρος ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκ-
κλησίας τῆς Ἑλλάδος συνεφώνησε κατὰ ἓνα τρόπον
εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ἑορτολογίου. Ἀντέδρασαν ὅ-
μως ἓνας ἀριθμὸς κατωτέρων κληρικῶν καὶ ὁ Λαός.
Καὶ ὁ ἀντιδράσας ἐκεῖνος Λαὸς ἐμμένει ἀκόμη εἰς
τὴν ἀποψίν του καὶ συνεχῶς ἐνισχύεται ἀριθμητικῶς
ὄχι μόνον ὑπὸ τῶν ἡλικιωμένων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ νεα-
ρῶν πάσης τάξεως καὶ μορφώσεως. Οἱ παλαιομερο-
λογίται δὲν πρόκειται νὰ ἐξαφανισθοῦν ἀπὸ τὴν χώ-
ραν, ἐφ' ὅσον τὸ ὅλον ζήτημα δὲν κριθῇ καὶ δὲν λυ-
θῇ κανονικῶς, δι' ἀποφάσεως δηλ. μᾶς Πανορθο-
δόξου Συνόδου, ὅπως ὁρίζουν οἱ Κανόνες τῆς Ἐκ-
κλησίας καὶ ἡ Παράδοσις αὐτῆς εἰς τὴν ὁποίαν, οἷα-
δήποτε καὶ ἂν εἶναι θὰ περὶταρξίσουν.

Σφαλῆναι ἀκόμη ἡ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας, διό-
τι νομίζει ὅτι τὸ Παλαιομερολογικὸν ζήτημα, εἶναι
ζήτημα καθαρῶς χρονολατρίας, δηλ. ὅτι οἱ Παλαιο-
μερολογίται ἀπέδωκαν ἀρχικῶς καὶ ἀποδίδουν ἀκό-
μη σημασίαν εἰς τὴν μεταβολὴν τοῦ χρόνου. Δὲν
εἶναι τοῦτο ἀληθές καὶ κακῶς ἐπὶ τούτου ἐστηρίχθη
μέχρι τοῦδε ἡ κατὰ τῶν Παλαιομερολογιτῶν προ-
παγάνδα—καὶ ἡ παρεξήγησις τοῦ ὅλου θέματος. Οἱ
Παλαιομερολογίται ἀντέδρασαν καὶ ἀντιδρῶν, διότι
ἀντικανονικῶς, ἄνευ τηρήσεως τῶν κανόνων τῆς Ἐκ-
κλησίας, ἐπεβλήθη μία ἀλλαγὴ, εἰς τὴν ὅλην λει-
τουργίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἀφηρεθήσαν νηστεῖαι, καὶ
γενικῶς μετετέρατῃ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ τάξις, χωρὶς
τὴν ἐγκρίσιν τοῦ Κανονικοῦ καὶ ἀρμοδίου ὁργάνου
τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Πανορθοδόξου Συν-
όδου. Φοβοῦνται οἱ Παλαιομερολογίται, οἱ ὁποῖοι
γνωρίζουσι πολὺ καλὰ, τοὺς διέποντας τὴν Ἐκκλη-
σίαν μᾶς Κανόνες, ὅτι ἂν δὲν ἀντιδράσωσι στὴν πρω-
τὴν ἀλλαγὴν καὶ καινοτομίαν τῆς Διοικήσεως τῆς
Ἐκκλησίας, αὕτη μπορεῖ νὰ ἀποτολμήσῃ καὶ δευ-
τέραν καὶ τρίτην καὶ οὕτω θὰ ξεφτίσῃ ὁλόκληρον τὸ
οἰκοδόμημα τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν ὁποίαν θεωροῦν
Θεῖαν καὶ Ἱερὰν καὶ ἀπαραβίαστον. Οἱ Πατέρες τῆς
Ἐκκλησίας, οἵτινες θεῖα ἐμπνεύσει ὥρισαν ἀπαξ τοὺς
Ἱεροὺς Κανόνες Αὐτῆς ὥρισαν καὶ τὸν τρόπον τῆς
ἀλλαγῆς των.

Ἡ πιστεύομεν, λέγουν, οἱ Παλαιομερολογίται
εἰς τὸ Θεόπνευστον τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας,
καὶ τὴν Θεότητα Αὐτῆς, ὁπότε πρέπει νὰ τηρήσω-
μεν μέχρι σχολαστικότητος τὰς παραδόσεις καὶ ἐν-
τολὰς τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἢ θεωροῦμεν
τὸ ὅλον οἰκοδόμημα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἔργον ἀν-
θρώπινον, ὁπότε μποροῦμε νὰ ἀλλάσωμεν κατὰ τὸ
δοκοῦν, ἢ τι θέλομεν, ὁπότε ὅμως διασαλεύωμεν τὰ
θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας, καταρρίπτεται ἀφέντως καὶ
τὸ οἰκοδόμημα Αὐτῆς ὁλόκληρον. Οἱ Παλαιομερο-
λογίται πιστεύουν ὅτι τὸ οἰκοδόμημα τῆς Ἐκκλησίας
εἶναι Θεῖον, Ἱερὸν καὶ ἀπαραβίαστον, οὐδεὶς τῶν

ἀνθρώπων δύναται νὰ ἀλλάξῃ τι ἐκ τῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας, εἰ μὴ μόνον τὸ κατάλληλον ὄργανον τὸ ὑπὸ τοῦ ἰδρυτοῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Πατέρων αὐτῆς ὥρισθὲν ὡς ἀρμόδιον καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀρμόδιον ὄργανον εἶναι ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος, εἰς Θεοβάδιστον τόπον συγκαλουμένη καὶ συνερχομένη ὑπὸ τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος.

Ἐκεῖ ἔγκειται τὸ ὅλον Παλαιοημερολογικὸν ζήτημα καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ ἰδεολογικὸν περιεχόμενον τοῦ ἀγῶνος τῶν Παλαιοημερολογικῶν, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ ἀγνοῇ ἡ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας. Σφάλλουσα ἐπικινδύνως εἰς τὴν τακτικὴν τῆς αὐτῆς καὶ πρὸς παραπλάνησιν τῆς κοινῆς γνώμης καὶ τοῦ ἀπληροφορήτου λαοῦ, διαδίδει μέχρι τοῦδε ὅτι, τὸ Παλαιοημερολογικὸν ζήτημα εἶναι ἄνευ σημασίας, ὀφείλεται εἰς τὴν στραβοκεφαλίαν καὶ τὴν στραβοξυλιάν ὀρισμένων ἀμαθῶν καὶ κακῶν κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν Χριστιανῶν, ἐνῶ πρόκειται περὶ χριστιανῶν φανατικῶν Ὁρθοδόξων καὶ φανατικῶν Ἑλλήνων, ποὺ ἐμμένουν εἰς τὴν στήριξιν ὅλων τῶν βάθρων εἰς ᾗ ἐδράζονται καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Ἔθνος.

Ὅπως φαίνεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω, τὸ Παλαιοημερολογικὸν ζήτημα εἶναι τεραστίως σημασίας. Ἀφορᾷ τὴν ὑπόστασιν αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἀποτρέπει καὶ σταματᾷ κάθε καινοτομίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ διατηρεῖ τὴν ἰδέαν τῆς Θεοιότητος καὶ ἱερότητος τῆς Θρησκείας μας καὶ τὸ ἀπαρασάλευτον τῆς Ὁρθοδοξίας. Δεδομένου δὲ ὅτι αἱ Ἰδέαι Ἑθνους καὶ Χριστιανικῆς Θρησκείας εἶναι συνυφασμένοι παρ' ἡμῖν, ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος εἶναι κατ' ἐξοχὴν θεοκενυόμενον Ἔθνος, ὅτι εἰς τὸν τόπον αὐτὸν συνελήφθη τὸ πρῶτον ἡ Ἰδέα τοῦ Ἐνὸς Θεοῦ, ὅτι τὸ Ἔθνος τῶν Ἑλλήνων ἠυλόγηθη ὑπὸ Αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅτι ὁ Ἕλλην ἀνέκαθεν μάχεται «διὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν Πίστιν τὴν Ἀγίαν καὶ τῇ Πατρίδι τὴν Ἐλευθερίαν» (ἔχει συνυφασμένας εἰς τὴν ψυχὴν του καὶ τὰς δύο Ἰδέας Πατρίδος, Θρησκείας), μπορεῖ κανεὶς νὰ σκεφθῇ τι θὰ συμβῇ μὲ τὴν ἀπόρριψιν τῶν ἐτῶν, ἐὰν εἰς τὴν συνείδησιν τῶν Ἑλλήνων κλονισθῇ ἡ ἰδέα τῆς Θεοιότητος τῆς Θρησκείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ δημιουργηθῇ ἡ ἐντύπωσις, ὅτι αὕτη εἶναι ἀνθρώπινον δημιούργημα, δυνάμενον νὰ μεταβάλλεται κατὰ τὸ δοκοῦν τῶν ἀνθρώπων καὶ τὰς περιστάσεις, ὅτι εἶναι μία ἀπλὴ θεωρία ὑποκειμένη εἰς τὸν ἔλεγχον καὶ τὴν φθορὰν τοῦ χρόνου. Ἐὰν ποτὲ δημιουργηθῇ αὕτη ἡ ἐντύπωσις εἰς τὴν συνείδησιν τῶν Ἑλλήνων, ποὺ ὅπως εἶπαμεν συνυφαίνουσιν τὰς Ἰδέας τῆς Πίστεως καὶ Πατρίδος, τότε ὑπάρχει κίνδυνος νὰ κλονισθῇ ἐν τῇ συνειδήσει τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡ Πίστις πρὸς τὴν Πατρίδα, ἀφοῦ ὁ θνήσκων ὁ πρὸς Πατρίδος δὲν θὰ εὕρισκῃ δικαίωσιν ἐν Οὐρανῷ καὶ τότε ὁ κίνδυνος διὰ τὸ Ἔθνος θὰ προβάλλῃ ἀδυσώπητος.

(Ἀκολουθεῖ)
Ν. Ι. Ζορμπᾶς
Βουλευτὴς Χίου

ΦΛΟΓΑ ΚΑΤΑΚΑΙΟΥΣΑ

Ἐξ ἴσου φλογερὸ καὶ πυρκαυστο εἶναι τὸ ἄρθρο τοῦ φίλου καὶ μαχητικοῦ βουλευτοῦ Ἀττικοβοιωτίας κ. Χαρ. Σκουτέρη. Τὸ δημοσιεύουμε αὐτοῦσι καὶ χωρὶς σχόλια, διὰ νὰ ἐκτιμῇσῃ καὶ ἡ κοινὴ γνώμη ἀφ' ἐνὸς μὲν τὴν σκληρότητα τῶν ἀντιπάλων μας ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ μέγεθος τῆς ἠθικῆς συμπεραστάσεως τῶν φίλων μας. Τὸ ἄρθρο αὐτὸ τὸ ἐδημοσίευσεν ἡ «Προοδευτικὴ Ἀλλαγή» εἰς τὸ φύλλον τῆς 18 9-52.

Συνέρχεται κατ' αὐτὰς ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Νεοημερολογικῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁ Μ.κ. Ἀρχιεπίσκοπος Αὐτῆς ἐπείγεται νὰ λύσῃ τὸ Παλαιοημερολογικόν. Ὁ Μ.κ. Σπυρίδων πάντοτε πολυπραγμονεῖ. Εἶναι κεκτημένη ταχύτης, καὶ σπεύδει, διότι πράγματι οὐδέποτε ἐλογόδησε διὰ τὰς πράξεις του. Σπεύδει καὶ τώρα. Φιλοδοξεῖ νὰ γραφῇ ἐκ τοῦ προχείρου ὅτι ὁ Σπυρίδων ἔλυσεν τὸ Παλαιοημερολογικὸν ἐνῶ ἀπέτυχον τρεῖς προγενέστεροί του, ὁ Χρυσόστομος, ὁ Χρύσανθος, ὁ Δαμασκηνός. Λαμπρὰ ἡ φιλοδοξία του καὶ ἀξίειπαινος. Ἀλλὰ πάντοτε σπεύδει καὶ προχειρολογεῖ. Καὶ θέλει λύσιν τὴν διὰ τῆς βίας ἐπιβολὴν τῆς ἄνευ ὅρων ὑποταγῆς καὶ ὡς δέλεαρ προβάλλει τὴν «ἀποκατάστασιν» τῶν Ἀρχιερέων τῶν Παλαιοημερολογικῶν! Ζητεῖ ὑποταγὴν, διότι ἄλλως ἢ βία, ὁ χωροφύλαξ, ἡ ἐξορία, τὰ κροτητήρια, οἱ ἀποσχισμοὶ, τὰ ξυρίσματα... Καὶ ὁ μὲν Ἀρχιεπίσκοπος ἄγεται ἀπὸ τὴν ἀχόρταστον φιλοδοξίαν του, διότι τὸ οἰκονομικόν του εἶναι ἄριστα λελυμένον μὲ νομίμους καὶ κανονικὰς ἀποδοχὰς τουλάχιστον τριῶν ἐκατῶν. ἡμερησίως (δὲν γνωρίζομεν τὰ τυχόν ἔσοδά του ἐκ περιουσίας ἐκ τῆς θέσεώς του Συμβούλου τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καὶ ἐκ τῆς Μητροπόλεως Ἰωαννίνων). Ἀλλ' οἱ Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχουσιν καὶ ἀξιώτατοι καὶ ἱκανώτατοι, βωβοὶ καὶ ἄλαλοι θὰ ἀκολουθῶσι τὸν δρόμον τοῦ ὑποδίκου Ἀρχιεπισκόπου; Ἀξιοπρεπεῖς Αὐτοὶ Ἱεράρχαι θὰ παρασύρωνται ἀπὸ τὰ κύματα τῆς ματίας δύο ἐξάλλων Μητροπολιτῶν ἀφηνισμένων διωκτῶν τῶν Παλαιοημερολογικῶν.

Ἄλλ' ἡ Σεβαστὴ Κυβέρνησις τοῦ Νικ. Πλαστήρα καὶ τοῦ Σ. Φοκλέους Ἐλευθερίου Βενιζέλου, ἡ Συνταγματικὴ Κυβέρνησις τῆς Ἑλλ. Δημοκρατίας; Θὰ ἀγνοῇ τὸ ζήτημα καὶ θὰ γίνεταί ὄργανον τοῦ Σπυρίδωνος περιπλεκομένη εἰς τὰς ρασικὰς ραδιουγίας;

Πρὸς ἄρσιν παρανοήσεως, παρεξηγήσεων καὶ ἀσκοπῶν πρᾶσπαθειῶν διακηρύσσομεν ἀπαξ ἀκόμη καὶ τελευταίαν φορὰν, διαφωτίζοντες τοὺς πάντας καὶ πάντα τὰ σημεῖα.

Α') Τὸ παλαιοημερολογικὸν δὲν εἶναι ζήτημα ἀφορῶν *πρόσωπα* καὶ «ἀποκαταστάσεις καὶ ἱκανοποιήσεις» Ἀρχιερέων. Τὸ Παλαιοημερολογικὸν εἶναι ζήτημα Πίστεως, εἶναι ζήτημα συνειδήσεως, εἶναι ζήτημα ποὺ δὲν ἐδημιουργήθη ὑπὸ *προσώπων* ἢ ὑπὸ Ἀρχιερέων τινῶν, ἀλλ' εἶναι ζήτημα ποὺ ἀνέκυψεν αὐθορμήτως μέσα ἀπὸ τὰ σπλάχνα λαοῦ πιστοῦ, εἶναι ζήτημα ποὺ ἀφορᾷ τὸν λαόν

καὶ μόνον τὸν Λαόν. Ὁ Λαὸς αὐτὸς κρατεῖ στερεὰ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ τὴν σημαίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας. Ὁ Λαὸς αὐτὸς εἶναι τὸ κύριον στηρίγμα τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας. Ὁ Λαὸς αὐτὸς δὲν προδίδει τὰ ἰδανικά του, δὲν προδίδει τὴν Πίστην του. Ὁ Λαὸς αὐτὸς δὲν συνθηκολογεῖ, οὐδέποτε θὰ συνθηκολογήσῃ. Ὁ Λαὸς αὐτὸς θὰ γίνῃ δλοκαύτωμα ἀγωνιζόμενος διὰ τὴν πίστιν του. Ὁ Λαὸς αὐτὸς εἶναι ἀτρόμητος καὶ ἀπτόητος μὴ φοβούμενος τὴν βίαν τοῦ Σπυριδωνος.

Πρὸς τί λοιπὸν ἡ συνθηκολόγησις; Εἶναι ματαία προσπάθεια. Ἡ συνθηκολόγησις, ἡ ἱκανοποίησις, ἡ «ἀποκατάστασις» δύο τριῶν Ἀρχιερέων δύναται νὰ σημειώσῃ εἰς τὴν Ἱστορίαν τοῦ Παλαιοημερολογισμοῦ μίαν προδοσίαν οὐχὶ ὅμως μίαν λύσιν. Τοῦναντίον θὰ ἀναξωπυρώσῃ τὴν πυρκαϊάν. Ἀς παύσῃ λοιπὸν ἡ φερόνκη καὶ ἡ πλάνη.

Β) Τὸ Παλαιοημερολογικὸν εἶναι μία ἀπλή πτυχή τοῦ μεγάλου Ἀγῶνος πρὸς διάσπασιν τῆς Ὁρθοδοξίας. Δὲν πρόκειται μόνον περὶ τῆς σημειώσεως ὡγαμῆς διὰ τῆς περιφρονήσεως τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων, ἐν τῷ θέματι τῶν 13 ἡμερῶν. Τὸ θέμα τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι παρμέγιστον. Εἶναι ἐρημνευτικὸν τὸ συνταρακτικὸν θέμα ἐὰν ἡ «ἐπίσημος Ἐκκλησία» εἶναι «κανονική» ἐφ' ὅσον ἡ σημερινὴ Διοικοῦσα Ἐκκλησία στηρίζεται *ἐπὶ συντακτικῶν πράξεων τῆς ἐξουσίας τῆς Γερμανικῆς Κατοχῆς κατακτησεως* καὶ ἐν συνεχείᾳ τῆς παρὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας «Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀντιβασιλείας».

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον τὸ θέμα τῆς κανονικότητος, εἶναι καὶ τὸ συνταρακτικὸν θέμα τῆς ἐξυγιάνσεως καὶ ἐκκαθαρίσεως τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τὸ ὁποῖον ἀπὸ πολλὰς ἐπάλξεις σκληρὸς διεξάγεται ἀγὼν. Ἀπὸ παντοῦ ζητεῖται ἐπιμόνως ἡ ἐξυγίανσις τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκκλησία κανονικὴ κατόπιν ἐξυγιάνσεως καὶ ἐκκαθαρίσεως, μόνον Αὕτη θὰ ἠδύνατο νὰ πραγματευθῇ καὶ θὰ ἔδιδεν εἰς τὸ Παλαιοημερολογικὸν τὴν ὁρθὴν καὶ προσήκουσαν λύσιν χάριν τῆς ἐνότητος καὶ τῆς δόξης τῆς Ἀγίας Ἐκκλησίας.

Γ') Κατὰ τὸ Σύνταγμα ὅλοι οἱ πολῖται εἶναι ἴσοι ἐνώπιον τῶν Νόμων. Ἡ Σεβαστὴ Κεβέρνησις ἐφαρμόζουσα τὴν ἰσότητά καὶ ἐν τῇ ἡμερολογίᾳ της πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν Τῆς τὰ ἀκόλουθα:

1) Τὸν διχασμὸν προεκάλεσεν ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία προβάσα εἰς μεταβολὴν τοῦ Ἡμερολογίου ἀντικανονικῶς. Ἀσχέτως καὶ τῆς οὐσίας ἡ μεταβολὴ δὲν ἐγένετο καλῶς. Καὶ καλὴ ἂν ἦτο ἡ μεταβολὴ μὴ γενομένη καλῶς, κακὴ καθίσταται. Καὶ πράγματι κατὰ τὸν Γρηγόριον τὸν Θεολόγον «τὸ καλὸν οὐκ ἔστι καλὸν ἂν μὴ καλῶς γένηται». Ὡστε ὅπωςδήποτε τὴν εὐθύνην τοῦ διχασμοῦ φέρει ἀκέραιαν ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία. Καὶ οὐδεὶς ἡθικὸς κανὼν καὶ οὐδεὶς νόμος δύναται καὶ ὑποχρεῶναι τὸν ἄλλον νὰ ἀκολουθῇ τοὺς στασιαστάς τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλησίας. Τὰ ἀδεντικώτερα στόματα, οἱ ἀείμνηστοι Παῦλος Καρολίδης καὶ ὁ Δημήτριος Πετρακάκος ἐχαράκτηρισαν ἐγκλημα καὶ ἀνοσιούργημα τὴν μεταβολὴν τοῦ Ἡμερολογίου ὡς ἐγένετο.

2) Εἵμεθα πολῖται συνταγματικοὶ τοῦ Δημοκρα-

τικοῦ Πολιτεύματος ἡμῶν καὶ ἔχομεν τὸ Δικαίωμα νὰ πιστεύωμεν τὸν Θεὸν κατὰ τὴν συνείδησιν ἡμῶν. Ἡ δίωξις ἀποτελεῖ ἀναχρονισμὸν μεσαιωνικόν, ἡ δίωξις κείται ἐκτὸς τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν Νόμων.

Δ') Ἡ λύσις ἡ τιμία, ἡ ὁρθή, ἡ νόμιμος, ἡ δικαία εἶναι ἡ μία καὶ μόνη. Ἡ ἀναγνώρισις Ἐκκλησίας ἰδιαιτέρας. Τὸ δικαίωμα τοῦτο ἐνεργωρίσθη ἐν τῇ Βουλῇ ὑπὸ πάντων τῶν Πολιτικῶν Ἀρχῶν καὶ μάλιστα ὑπὸ τῶν ἀειμνήστων Ἐλευθερίου Βενιζέλου. Ἀλ. Παπαναστασίου καὶ Π. Τσαλδάρη. Ἡ «ἐπίσημος» Ἐκκλησιὰν οὐδὲν ἕτερον δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ εἰ μὴ διακριτικὸν γνῶρισμα ἐν τῷ περιβόλῳ τῷ ἱερατικῷ. *Οὐδὲν πλέον.* Ἡ δὲ κυβέρνησις νὰ ζητήσῃ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων ἐν τῇ διοικήσει τῆς Παλαιοημερολογικῆς Ἐκκλησίας.

Ε') Ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν δὲν δύναται καθ' οἰανδήποτε τρόπον νὰ μετέχῃ διαπραγματεύσεων καὶ ἄλλων ἐνεργειῶν πρὸς ἐπίλυσιν τοῦ ζητήματος, ἀλλ' ὀφείλει νὰ ἀπέχῃ καὶ τῶν καθηκόντων του, διότι εἶναι ὑπόδικος, εἶναι κατηγορούμενος:

1) Εἶναι κατηγορούμενος διὰ παράβασιν τοῦ ΚΕ' Κανόνος τῆς Δ' ἐκ Χαλκηδόνι Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καθόσον Ἀρχιεπίσκοπος ὢν Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, κατακρατεῖ καὶ τὴν ἔδραν Ἰωαννίνων, ἐνῶ ὁ Κανὼν καθορίζει προθεσμίαν τριῶν μόνον μηνῶν πρὸς κλήρωσιν καθορίζων καὶ ποινὰς κατὰ τῶν ὑπαιτίων. Κατέστη, λοιπόν, κατηγορούμενος. Ἀλλ' εἶναι συγχρόνως καὶ ὑπεύθυνος σκανδάλου, καθόσον ἡ τοιαύτη ἀδικαιολόγητος καὶ αὐταρχικὴ ἐνέργειά του δίδει ἔρεσμα εἰς συζητήσεις καὶ σχόλια.

2) Εἶναι ἐπίσης ὑπόδικος καὶ κατηγορούμενος κατὰ κοινὴν βοήν καθόσον εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἔκδοσιν ἐπισκοπικῆς ἀδείας καὶ τελέσεως γάμου δύο ἀδελφῶν λαβόντων συζύγους δύο ἀδελφάς, ἐνῶ ὁ ΝΔ' Καὶ τῆς Στ' Οἰκονομικῆς Συνόδου ρητῶς τὸ ἀπαγορεύει καὶ ἀπαγγέλλει καὶ ἐπιτίμια.

3) Διότι παρὰ τὰς διαταγὰς σειράς ὅλης Ἱερῶν Κανόνων περὶ μὴ ἀναμίξεως τῶν Κληρικῶν εἰς ἔργα ἄλλα πλὴν τῶν ἱερατικῶν, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σπυριδὼν εἶναι καὶ σύμβουλος τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης. Τοῦτο, πλὴν τῶν ἄλλων, σκανδαλίζει τοὺς πιστούς.

Στ') Ἡ λύσις τοῦ Παλαιοημερολογικοῦ εἶναι μία καὶ μοναδική:

Ἡ ἡ ἐπίσημος Ἐκκλησία θὰ ἐπαναφέρῃ κανονικῶς τὸ πάτριον Ὁρθόδοξον Ἡμερολόγιον, ὁπότε πάντες θὰ ὑποταχθῶμεν εἰς τὴν ἐπίσημον ἐπανερχόμενοι εἰς τοὺς κόλπους Αὐτῆς. Ἡ ἡ Ἐκκλησία τῶν Παλαιοημερολογικῶν θὰ ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας ἐλευθέρᾳ καὶ ἀνεξάρτητος ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν Νόμων.

Πᾶσα ἄλλη λύσις εἶνε νόθος, εἶναι ἀντιδημοκρατικὴ καὶ ἀντισυνταγματικὴ, ὀδηγοῦσα εἰς ἀγεφυρώτους διχασμούς, χάσματα ἐπικίνδυνα διὰ τὴν Ἐθνικὴν ἐνότητα καὶ κοινωνικὴν εἰρήνην. Εἶναι γνωστὸν ἐκ τῆς ἱστορίας πόσαι καταστροφαὶ ἐπῆλθον

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΟΝΟΜΑΤΟΛΟΓΙΑ !!

Ἐπὶ τέλους ἐξεδηλώθη ὁ ἱερὸς ξῆλος τῆς Κρατοσύνης Ἐκκλησίας. Καὶ ξέρετε πῶς; μὲ τὸν παιδερῶ-
τερον καὶ ἀφελέστερον τρόπον! Δὲν πρέπει, βοᾷ καὶ
κράζει ἡ πυριφλεγὴς ζηλώτρια τῶν πατρῶν, νὰ ὀνο-
μάζονται τὰ θεοβάπτιστα μὲ ὀνόματα τοῦ κλασσικοῦ
Ἑλληνισμοῦ. Εἶναι ἁμαρτία νὰ λέγεται ἕνας ἄνθρωπος
Ἀριστοτέλης, Πλάτων, Μιλτιάδης ἢ Ἀθηνά, Εὐριπίδης
κλπ.!! Θανατάσατε ἀνοήσιαν μὲ περιεφραλαίαν! Ὁ ἔρω-
τήσωμεν τοὺς σοφοὺς ἐγκεφάλους: Ποίαν σημασίαν
μπορεῖ νὰ ἔχη διὰ τὴν πνευματικὴν ἀναγέννησιν ἐνὸς
ἀνθρώπου, τὸ ὄνομα του; Τὴν χάριν τὴν μεταδίδει τὸ
βάπτισμα καὶ ὄχι τὸ ὄνομα. Ἄλλωστε τὰ περισσότερα
τῶν χριστιανικῶν ὀνομάτων προέρχονται ἀπὸ τὸν κλασ-
σικὸν Ἑλληνισμόν. Ἐλένη, Διονύσιος κ. ἄ., εἶναι ὀνό-
ματα Ἑλληνιστάτα. Ὁ ἔπρεπε ἡ Κρατοῦσα Ἐκ-
κλησία νὰ ἐνδιαφερθῇ διὰ τὴν περισσώσιν τῆς σοβαρό-
τητος τοῦ ἱεροῦ μυστηρίου, τὸ ὁποῖον κατήντησε νο-
σμικὸς τύπος καὶ ἐπίδειξις βαρυντάτης μεταδοξίας.
Ὁ ἄπρεπε ἀκόμη νὰ συστήσῃ εἰς τοὺς ἀναδόχους τὴν
εὐθύνην, τὴν ὁποίαν ὑπέχουν ἔναντι τῶν βαπτιζομέ-
νων καὶ ἐν τέλει νὰ μεριμνήσῃ διὰ τὴν χριστιανικὴν
ἀγωγὴν τῶν νεοφωτισμένων. Ἄλλ' ἀντ' αὐτοῦ, ἐνδιαφέ-
ται μόνον... διὰ τὸ ὄνομα! Φλυαρία, ἀνόητος καὶ φαι-
δρὰ φιλολογία, ξένη πρὸς τὴν οὐσίαν καὶ τὴν σκοπι-
μότητα τοῦ χριστιανικοῦ μεγαλείου!

Ἡ ΣΥΝΕΡΧΟΜΕΝΗ ΣΥΝΟΔΟΣ

Τὴν 20ὴν Σεπτεμβρίου τρ. ἔ. συνέρχεται ἡ Δια-
κὴς Σύνοδος διὰ νὰ ἀσχοληθῇ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ
μὲ τὸ παλαισημερολογητικὸν ζήτημα. Νομίζομεν, ὅτι
οἱ Σεβασμιώτατοι, οἱ συγκροτοῦντες τὴν Διακὴν Σύ-
νοδον, θὰ ἔχουν ὅπ' ὅσιν τῶν τὴν σοβαρότητα τῆς κα-
ταστάσεως. Ἐὰν λοιπὸν ποιοῦν καὶ ἐπιθυμοῦν τὴν
τακτοποιήσιν τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, θὰ πρέπει νὰ ἐξαρ-
θοῦν εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων. Ὁ πρῶτος δὲ νὰ
ἐξετάσουν τὰ πράγματα ὑπὸ τὸ πρίσμα τῆς Χριστιανι-
κῆς εὐρύτητος. Χριστιανὸς Ἱεράρχης, θὰ πῇ ἄνθρω-
πος εὐρήνης καὶ διαλλαγῆς. Ἐπίσκοπος Ἐκκλησίας
θὰ πῇ ἐνοχάρκως χριστιανικῆς καλωσύνης καὶ ἐλευ-
θερίας. Ὅταν λοιπὸν ἐπιδείξουν σύνεσιν, ἀγάπην καὶ
σεβασμὸν καὶ ἀπορρίψουν τὸ πείσμα, τὸν ἐτασθελισμὸν
καὶ τὰς τυραννικὰς νοσταλγίας, τότε ἀσφαλῶς θὰ λυ-
θοῦν τὰ ἐπίμαχα ζητήματα καὶ ὅλα τὰ τέκνα τοῦ Χρι-
στοῦ ἀνεξαρτήτως Ἐκκλησιαστικῶν πεποιθήσεων νὰ
συμβάλουν εἰς τὴν ἡθικὴν ἀναγέννησιν τῆς πατρίδος
μας.

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΙΚΑΙ ΑΠΑΓΩΓΑΙ

Συνέβη μέσα εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅσον καὶ ἂν φαί-
νεται ἀπίστευτον! Κυριακὴ μεσημέρι μετὰ τῆς Πλα-
τείας Κάνιγγος καὶ τῆς Πλατείας Ὁμονοίας. Δύο ἁ-
στυνομοὶ, ὄργανα τοῦ Παποκαίσαρικοῦ κράτους τῆς
δδοῦ Ἀγίας Φιλοθέης (καὶ γὰρ τοὺς περιέργους τῆς

Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν) συλλαμβάνουν ἕναν ἀνύπο-
πτον διαβάτην τὸν μοραχὸν Ἀντώνιον Μουστάκαν καὶ
τὸν ἐξορίζουν!

Μετὰ δὲ δύο μέρες πληροφοροῦμεθα, ὅτι εὗρισκετο,
ἀποσταλεῖς συνοδεία, εἰς Ἄγιον Ὄρος. Αὐτὰ συμβαί-
νουν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ὄχι εἰς πόλιν τοῦ σιδηροῦ
παραπετάσματος. Δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν αἰχμάλωτον
οὔτε τηλεφωνικῶς νὰ ἐλδοποιήσῃ τοὺς δικούς του. Οὐ-
τε καὶ τὸν ἀνέφεραν τὸν λόγον τῆς συλλήψεώς του.
Τὸ ἔγκλημα ἦτο αὐτόφωρον. Ἡ τ ο π α λ α ι ο η μ ε -
ρ ο λ ο γ ι τ η ς. Δὲν δύναται νὰ ναυγᾷται ἡ Ν. Ὑπό-
κη διὰ τοὺς γκάγκστερ οὔτε ἡ Μόσχα διὰ τὴν Ἰνσπεκτο-
ρῆς. Ἐχει καὶ ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν νὰ ἐπιδείξῃ
τὸν ὑπόκοσμον τῆς. Καὶ ὡς πόσο ὀμιλοῦμεν περὶ Ἐ-
λευθερίας. Τί τραγικὴ ἐλεωνεία!

ΝΤΟΥΒΑΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΖΩΗ!

Πληροφοροῦμεθα ἀπὸ τὸν τύπον, ὅτι μερικοὶ Ἀρ-
χιερεῖς τῆς πατρίδος μας, ὅπως ὁ ἐπίσκοπος Καβάλας,
μεριμνῶν διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τῶν κατεστραμμένων
ναῶν. Ὡστόσο ὅμως οἱ ἴδιοι «Ἄγιοι» ἔχουν κλείσει
πολλοὺς ναοὺς μὲ σφύζοντα ἐκκλησιαστικά. Ἐκτὸς ὅ-
μως αὐτοῦ ἐρωτᾶμεν μὲ ὅλον τὸν σεβασμὸν τοὺς Σε-
βασμιωτάτους: Ἐτοιμάσατε τὸ ἔμψυχον ὄλιγον, τὸ ὁ-
ποῖον θὰ ἐπανδρώσῃ τὰς ἀνδρομεινίας Ἐκκλησίας;
Ἐφρόντισαν νὰ περισυλλέξουν ἀπὸ τῆς διαφόρου
ἀκτῆς, ἀπὸ τὰ καταγῶγια τῆς ἀμαρτίας, ἀπὸ τὰς ὁδοὺς
τῆς διαφθορᾶς, τὰ διάφορα ἡθικὰ ναύαγια καὶ νὰ τὰ
ἀναγεννήσουν ψυχικῶς; Ὅλα αὐτὰ μᾶς πείθουν ὅτι
μόνον νουθάρια χτίζουν καὶ ψυχὰς γεμίζουν!

ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΕΣ

Εἶναι γεγονός, ὅτι ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία, κατευ-
θυνομένη ἀπὸ τὴν πείσμονα καὶ ἀντιβλητικὸν ἰσχυρο-
γνωμοσύνην τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, δὲν ἐννοεῖ
νὰ σκεφθῇ χριστιανικῶς καὶ νὰ ἀνεργήσῃ μὲ ἐντιμό-
τητα. Οὕτω ἀρχίζει τὰς παντοειδεῖς πιέσεις ἐπὶ τῶν
διαφόρων κρατικῶν παραγόντων, διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ
καὶ πάλιν τὸ καθεστὸς τῆς τρομοκρατίας. Καὶ ἡμεῖς
μὲν θέλομεν τὴν διαλλαγὴν καὶ τὴν εὐρήνην. Ἀς ἐπα-
γρυπνῶμεν ὅμως, διότι θὰ πρέπει ἐν ἀνάγκῃ νὰ ἀνοι-
τάξωμεν βίαν εἰς τὴν βίαν. Δὲν θὰ προδώσωμεν τὰς
ἐλευθερίας μας.

ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΕΧΕΙ ΜΟΝΟΝ Ἡ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ

Δὲν γνωρίζομεν, διατὶ ἡ Κυβέρνησις ἐννοεῖ νὰ ἀ-
ναμείνῃ τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ κυβερνᾷ
ἡ Κυβέρνησις ἡ Κυβερνώμεθα ἀπὸ τὴν Ἀρχιεπισκο-
πὴν Ἐὰν συμβαίνει τὸ πρῶτον ἔχει καθήκον νὰ σε-
βαστῇ τὰς ἐλευθερίας μας. Ἐὰν συμβαίνει τὸ δεύτερον
τότε ἄς., βάλλουν ὅλοι γάσιν, νὰ ξεμπερδεύωμεν,

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Μέσα εἰς τὴν πολύμηνον λάλαπα ποὺ μαστίζει χι-
λιάδες Χριστιανικοῦ λαοῦ, ἐπεήρξαν ἀριετοὶ χριστιανοὶ
ἐπίσημοι καὶ μὴ, νέοι καὶ ἡλικιωμένοι, οἵτινες μᾶς συ-
νεπείθησαν, συνεκινήθησαν ἐκ βαθέων καὶ ἀναστῆκα-
σαν ἀνακουφιστικὰ ὅταν ἤρχισαν νὰ χαλαρώνουν κἀπως
τὸ δεσμά μας.

Εἰς ὅλους αὐτοὺς εἴμεθα ὀφειλέται πολλῶν χάρι-
των. Αἰδοῦ με τὴν στάσιν των συνετέλεσαν ὥστε νὰ ἀ-
νουστῇ ἡ φωνὴ μας καθαρότερον καὶ νὰ τονισθῇ ἐπι-
τακτικώτερον τὸ αἷτημα τῆς ἐλευθερίας.

Σήμερον, ἐπὶ τὴν εἰς τὰ ἔχρη μᾶς νέας ἡμέρας καὶ
ἐν τῇ ἀνελίξει τοῦ ζητήματός μας θεωροῦμε ὑποχρέω-
σιν μας νὰ τοὺς εὐχαριστήσωμεν.

Καὶ πρῶτον μετὰ τὸν αὐτὸν εὐχαριστοῦμεν τὸν ἐξαί-
ρετον λόγιον καὶ καλλιεργημένον χριστιανὸν κ. Ἀθ.
Βαρνοκοπιώτην Διευθυντὴν τοῦ Ὁρθοκεντικῶν περι-
οικοῦ Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι, ὅστις τόσον ἀδελφικῶς μᾶς
συνώδευσεν εἰς τὴν κακοεράχalon ἀντιδικὴν πορείαν τοῦ
διωγμοῦ μας.

ἐκ διακρίσεων ὁρθοκεντικῶν καὶ διώξεων. Εἶναι
ἐπίσης γνωστὸν ὅτι ποτὲ ἡ βία, ἡ δίωξις, αἱ φυλα-
κίσεις, αἱ ἐξορίαι, αὐτὰ τὰ αἵματα δὲν ἐπεβλήθη-
σαν ἐπὶ τῆς ὁρθοκεντικῆς συνειδήσεως.

Ἐπὶ τῶν ἄνω ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν
Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν τῆς Ἐπισήμου Ἐκκλη-
σίας, τῆς Σεβαστῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ἐθνικῆς
Ἀντιπροσωπείας.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΣΚΟΥΤΕΡΗΣ

Βουλευτὴς Ἀττικοβοιωτίας